

nalézací soud tohoto vztahu neshledal, nemůže zmateční stížnost soukromé obžalobkyně dojít úspěchu.

Čís. 2486.

Výjimky Šu 252 tr. ř. ze zásady bezprostřednosti nelze rozšiřovati.

»Jinými listinami a spisy« (§ 252 předposl. odst.) jest rozuměti jen takové, o jichž obsahu se nalézací soud nemůže dozvědět jinak než jich čtením; nespadá sem soukromé dobrozdání znalce.

(Rozh. ze dne 24. září 1926, Zm I 252/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 12. února 1926, jímž byl obžalovaný podle Šu 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti života podle Šu 337 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil krajskému soudu v Litoměřicích, by ji znova projednal a rozhodl. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti podle čís. 4, 5 a 9 a) Šu 281 tr. ř. Zkrácení práv obžaloby shledává mimo jiné v tom, že nalézací soud zamítl návrhy, podané veřejným obžalobcem při hlavním přelíčení, by bylo přečteno dobrozdání profesora Dra B-a. Zmateční stížnost není v právu. Pro hlavní přelíčení ve věcech trestních platí zásada bezprostřednosti a ústnosti. Důkazy prováděti jest zásadně před soudem nalézacím. Z této zásady připouští § 252 tr. ř. některé výjimky, jež jako takové nelze rozšiřovati, dlužno spíše — pokud možno — je sùžovati. S toho hlediska lze »oněmi a jinými listinami a spisy«, o nichž mluví druhý odstavec Šu 252 tr. ř., rozuměti jen takové, o jichž obsahu se nalézací soudci nemohou dozvědět jinak, než právě jejich čtením. To nelze tvrditi o vyjádření Dra B-a. Vyjádření to není v pravdě ničím jiným, než posudkem, posudkem to soukromým, o němž není známo, jak přišel k místu, a jenž se proto vymyká přezkumu nalézacím soudem. Posudky znalecké vůbec smějí býti předčítány jen za podmínek Šu 252 odst. prvý čís. 1 až 4, jichž tu nebylo. Bez porušení zásady bezprostřednosti nesměl ani nalézací soud dáti přečísti ono vyjádření a nelze vytýkati zmatek podle čís. 4 Šu 281 tr. ř. proto, že příslušný návrh byl zamítnut.

Čís. 2487.

Věc jest pokládati za »svěřenou« ve smyslu Šu 183 tr. zák., byla-li skutečně odevzdána v moc pachatelovu na podkladě dohody neb i jen v předpokladu, že s ní naloží ve smyslu odevzdatelově a se závazkem ji svého času opět odevzdati.

Není zapotřebí, by se ono svěření stalo přímo; pojmu svěření odpovídají také případy, v nichž detence, zakládající poměr svěření, dochází svého uskutečnění tím, že osoba, která jest v určitém právním neb i jen skutečném poměru k věci (na př. jako její vlastník nebo držitel), octne se k ní napotom důsledkem zániku nebo změny tohoto poměru ve vztahu, odpovídajícím pojmu pouhé detence jako podkladu svěření.

Vydražené a dlužníku (po udělení příklepu) ponechané věci jest pokládati za věci mu svěřené ve smyslu Šu 183 tr. zák.

(Rozh. ze dne 25. září 1926, Zm I 720/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 15. července 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle Šu 183 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Námítka, uplatňovaná zmateční stížností s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 a), zároveň i čís. 10 Šu 281 tr. ř., směřuje proti rozsudkovému výroku, podle něhož věci byly obžalovanému svěřeny. V rozhodovacích důvodech uvádí se v tom směru pouze, že věci vydražené a dlužníku ponechané dlužno vzhledem k ustanovením Šu 189 a násl. exekučního řádu považovati za věci jemu svěřené. Zmateční stížnost namítá, že okolnosti rozsudkem takto předpokládané nebyly prokázány a že jednání obžalovaného mohlo by tvořiti nanejvýše trestný čin maření exekuce, že tedy čin obžalovaného podroben byl nesprávným výkladem zákona trestnímu ustanovení, které se naň nevztahuje. Námítce nelze přiznati oprávnění. Dlužno sice připustiti, že v oněch předpisech exekučního řádu, jichž se dovolává rozsudek, právní hledisko, došedší v něm výrazu, opory nenalézá a že poměr dlužníka (posavadního vlastníka) k vydražené věci nedochází přímo v exekučním řádě úpravy. Vydražitel nabývá vlastnického práva k vydražené věci podle Šu 237 ex. ř. již udělením příklepu a přechází naň dnem udělení příklepu důsledně i nebezpečí vydražené nemovitosti, náleží mu od téhož dne také všechny její plody a důchody a jest mu od toho dne nésti také všechna břemena, spojená s vlastnictvím nemovitosti, jakož i daně a veřejné dávky, které jest z ní zapravovati (§ 156 ex. ř.). K odevzdání nemovitosti jakož i prodání příslušenství a rovněž i ke knihovnímu vkladu jeho vlastnického práva dochází arci teprve po splnění všech dražebních podmínek (druhý odstavec Šu 156 a § 237 ex. ř.). Pokud jde o osobu dlužníkovu, jeví se důsledek těchto i četných jiných předpisů exekučního řádu nepřímou v tom, že udělením příklepu stává se věc vydražená věcí jemu cizí. Na tom nemění ničeho ani zjev, zhusta, při dražbách venkovských nemovitostí dokonce zpravidla se vyskytující, že dlužník i po udělení příklepu až do dne odevzdání nemovitosti vydražiteli (§ 156 a druhý odstavec Šu 349 ex. ř.) v ní na dále setrvává, jí skutečně užívá, v ní zejména obývá. Z předpokladu, že tomu tak bylo i v souzeném případě, vychází zřejmě

i rozsudek a opaku netvrdí ani zmateční stížnost. Nasvědčuje tomu i rozsudkové zjištění, podle něhož vydražitel byl dne 14. února 1925 zaveden jako prozatímní správce vydražené nemovitosti. Věci, tvořící příslušenství této nemovitosti, prodal obžalovaný podle rozsudkových zjištění po dni 7. února 1925, kteréhožto dne mu vydražitel P. oznámil, které věci koupil s vydraženou nemovitostí jako její příslušenství, a před dnem 14. února 1925. Jde tudíž o řešení otázky, zda v této době, která následovala udělení příklepu vydražiteli, byly věci obžalovanému svěřeny ve smyslu Šu 183 tr. zák. V rozsudkovém výroku se v tom směru uvádí, že věci byly obžalovanému svěřeny pro (vydražitele) Antonína P-a, kdežto v rozhodovacích důvodech je řeč pouze o vydražených věcech ponechaných mu jako dlužníku.

Věc sluší pokládati za svěřenou ve smyslu Šu 183 tr. zák., byla-li skutečně odevzdána v moc pachatelovu na podkladě dohody neb i jen v předpokladu, že s ní naloží ve smyslu odevzdatelově a se závazkem ji svého času opět odevzdati. Při tom není zapotřebí, aby se toto svěření stalo přímo, naopak odpovídají pojmu svěření také případy, v nichž detence, zakládající poměr svěření, dochází svého uskutečnění tím, že osoba, která jest v určitém právním neb i jen skutečném poměru k věci, na př. jako její vlastník nebo držitel, octne se k ní napotom důsledkem zániku nebo změny tohoto poměru ve vztahu, odpovídajícím pojmu pouhé detence jako podkladu svěření. Není pak překážek, zejména pochybností rázu právního, které by byly na závalu nazírání, že také přesunem, který nastává udělením příklepu, posavadní vlastnické právo dlužníkovu k vydražené věci přechází v jeho detenci ať již pro vydražitele, jemuž byl udělen příklep, nebo v případě předražku, pro předražitele, nebo v případě nezapravení nejvyššího podání původním vydražitelem pro toho, kdo vydražil nemovitost v opětné dražbě. Dlužno naopak míti za to, že počínajíc dnem uděleného příklepu nemovitost, přesešší udělením příklepu byť podmíněně ve vlastnictví vydražitelovo, byla dlužníku ponechána na dále se závazkem a s účinky, odpovídajícími pojmu svěření, totiž se závazkem neb aspoň v předpokladu, že s ní naloží v onom smyslu, ve kterém mu byla ponechána a tím zároveň po rozumu oněch úvah i odevzdána, by s ní totiž nakládal na dále pro vydražitele a svého času mu ji odevzdal. Proti tomuto závazku se tudíž prohřešuje dlužník, který s vydraženými věcmi, jemu po dni příklepu na dále ponechanými, nakládá některým ze způsobů, odpovídajících pojmu zadržení věci za sebou nebo jejího si přivlastnění. Nepochybil tudíž soud po stránce právní, dospěv k závěru, že věci vydražené, byvše obžalovanému (po udělení příklepu) ponechány, byly mu tím zároveň svěřeny.

Čís. 2488.

Hlavní otázka (§ 318 tr. ř.) se má zásadně přimykati k obžalobě, a to zejména i co do skutkových okolností, tvořících její skutkový podklad. Porotnímu soudu nepřisluší zkoumati, zda tyto skutkové okolnosti jest pokládati za prokázané výsledky trestního řízení, čili nic (§ 344 čís. 6 tr. ř.).